

Med Hensyn til Muligheden af at opnaa Beparelser paa det foreliggende Finanslovsforslag er den vel ikke saa overordentlig stor, udover hvad der kan ventes at fremkomme gennem Prisfaldet. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der er adskillige Medlemmer, der allerede har fremsat Krav om nye Bevillinger; jeg maa maaske have Lov til at nævne, at det ærede Medlem Hr. N. Johan Laurson, den tidligere Formand for Finansudvalget, har fremsat Krav om betydelige Udgiftsforøgelser paa forskellige Omraader, og naar det gaar saaledes med et Medlem, der tidligere har haft det byrdefulde Ansvar for Finansudvalgets Arbejde, kan man nok forstaa, hvilke Fristelser andre ærede Medlemmer kan være udsat for. Men vi kommer vistnok til at være forsigtige med de Krav, der stilles om Forøgelse af Finanslovsforslagets Udgiftsbeløb, og jeg haaber ogsaa, at man under den fortsatte Finanslovbehandling vil renoncere paa at faa opfyldt de Ønsker, man har fremsat, for saa vidt da ikke den økonomiske Situation skulde bedre sig ganske særligt. Der er dog for de Medlemmer, der arbejder paa at faa fremmet forskellige Formaal gennem Nyudgifter paa Finansloven, den Mulighed, at arbejde paa Militærudgifternes Nedsættelse. Til ærede Medlemmer af Venstre og til ærede Medlemmer af det konservative Folkeparti, som ønsker at faa Nybevillinger indsat, vil jeg sige, at den eneste Vej til at skaffe Plads til dem er at arbejde paa Militærudgifternes Nedsættelse, og jeg haaber, at Forhandlingerne i denne Vinter vil give til Resultat, at Militærudgifterne nedsættes meget betydeligt, saa vil der blive Plads paa Finansloven for nye Beløb, der kan tilfredsstille mange af de ærede Medlemmer, som har fremsat Ønsker i saa Henseende.

Det ærede Medlem Hr. Rudfeld har — ikke under Finanslovdebatten, men under Behandlingen af Lovforslagene om Ratifikation af nogle Konventioner — rettet et Angreb paa mig for en Tale, jeg har holdt i Genève paa den sidste internationale Arbejdskonference. Det ærede Medlems Udtalelser gav Indtryk af, at han var meget vred paa mig. Han udtalte adskillige Gange, at jeg havde givet et ganske forvansket Referat af Forholdene. Jeg tror, jeg har Lov til at tilskrive det ærede Medlems Vrede et noget impulsivt Sind, og jeg skal erklære, at der foreligger aldeles ingen Grund hverken til Vrede eller Forargelse fra det ærede Medlems Side.

Jeg har holdt en Tale i Genève. Det ærede Medlem opholdt sig ogsaa ved, at

der har staaet i „Social-Demokraten“, at den blev hilst med Bifald. Det er rigtigt, det er hyppigt, at Taler bliver hilst med Bifald i Genève. Det behøver ikke at betyde, at det har været en særdeles god Tale, aldeles ikke: det kan godt være, at en Tale af det ærede Medlem ogsaa vilde blive hilst med Bifald i Genève. Saadan gør man dernede, og det er der ikke noget at gøre ved. Men Talens Indhold var en ganske kort og klar Fremstilling af, hvorledes det er gaaet i Danmark med Ratificeringen af de forskellige Konventioner. Jeg forstaa, at det, der har gjort det ærede Medlem ondt, er, at han tror, at jeg ikke har gjort tilstrækkelig Forskel paa, hvad der er gjort af den tidligere Regering og af den nuværende. Men det har jeg netop gjort saa udtrykkelig som muligt, idet jeg har fremstillet, hvilke Konventioner der var ratificeret tidligere, men sagt, at den nuværende Regering ønskede at gaa videre. En mere loyal Optræden tror jeg ikke kan findes, naar man skal klargøre de Forhold, der foreligger, saa jeg begriber ikke, hvorfra det ærede Medlem har faaet den Idé, at jeg skulde angribes. Min Fremstilling i Genève var fuldstændig nøgtern og objektiv. Jeg er sikker paa, at naar det ærede Medlem læser Referatet af den, som kommer snart i Beretningen, vil han indse, at hans Angreb paa mig har været ganske uberettiget.

Jeg kunde vistnok slutte nu, og skulde maaske gøre det. Men jeg vil — skal jeg sige nærmest af Høflighed — gerne rette nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen. Det ærede Medlem har i en Tale været meget skarp og meget personlig imod mig, og jeg skal gøre nogle enkelte Bemærkninger dertil. Det ærede Medlem udtalte gentagne Gange, at jeg var en Tjenestemand; og jeg forstod af Sammenhængen, at dermed mente det ærede Medlem, at der var sagt noget, maaske ikke egentlig nedværdigende, men dog noget ubehageligt. Ja, jeg er en Tjenestemand, jeg er i Øjeblikket Minister, der omhandles i Tjenestemandsløven. Jeg har før den Tid været ansat i Statistisk Departement og paa Universitetet som Tjenestemand. Jeg indrømmer min Brøde. Men der er gaaet 35 Aar af mit Liv, inden jeg fik den nedværdigende Stilling som Tjenestemand. Det er dog noget, som maa stille mig lidt gunstigere i det ærede Medlems Øjne.

Jeg skal ogsaa tjene det ærede Medlem i at imødegaa en Del af de Uhyrligheder, han fremsatte om de økonomiske Forhold i Danmark, uagtet de ikke skulde behøve en Omtale, for de hviler paa et saa løst